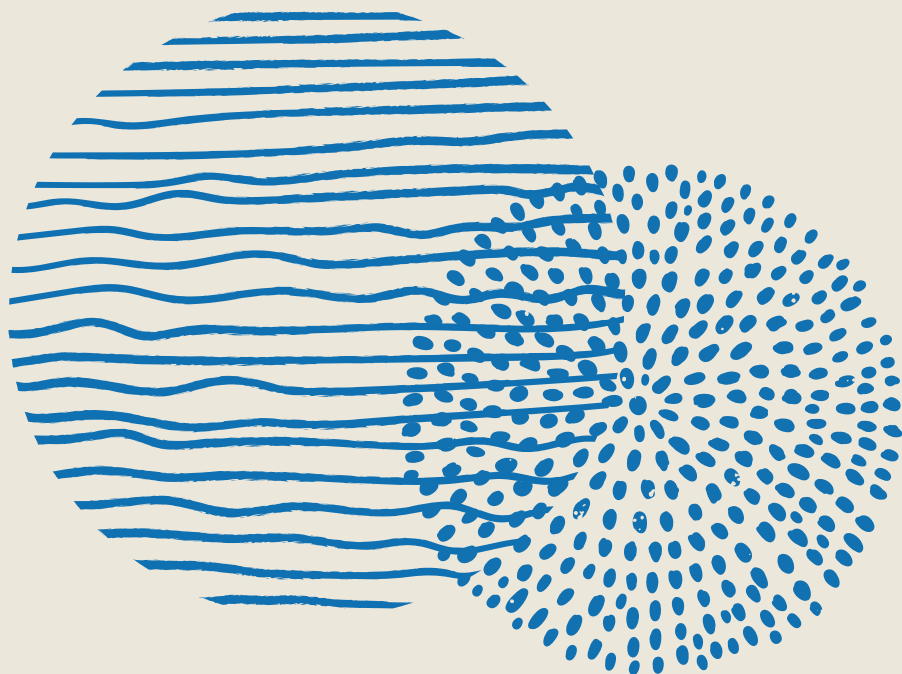

Øjebliksbilleder fra musikterapien

Serien ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN

er en ny serie i tidsskriftet, som vi startede op i sidste efterårsnummer. Her samler vi beskrivelser af nogle af de små hverdagssituationer i det musikterapeutiske arbejde, hvor musikterapien skaber oplevelser af glæde, kontakt og nærvær hos nogle af de personer, der har det allersværest i vores samfund. Øjebliksbillederne giver et indblik i musikterapeutiske situationer uden at fokusere på teori og baggrund og kan tjene som inspiration for såvel andre musikterapeuter som de, der ikke selv har første-håndserfaringer med musikterapi.

Vil du dele et øjebliksbillede med os? Beskriv en situation fra dit arbejde, og send den til os på mail, så bringer vi den her i bladet

tdm.redaktion@gmail.com

I dette nummer bringer vi øjebliksbilleder, som vi har fået fra

Lise Krarup Kristiansen, Anne Mæng og Anne Rauff Larsen.

Lise Krarup Kristiansen

cand. mag. i musikterapi. Ansat på Institut for Kommunikation og Handicap, IKH, Region Midtjylland. Kontakt: lisekrarupkristiansen@gmail.com

Sidse på 11 år sidder i sofaen i stuen, da jeg ankommer. Sidse har autisme, synsnet-sættelse (CVI), ikke noget verbalt sprog og fungerer på alle områder som et meget yngre barn. Hendes mor har fået bevilliget et tværfagligt hjemmetræningsforløb med bl.a. musikterapeutisk supervision i hjemmet, hvor hun bliver rådgivet i forhold til anvendelse af musiske redskaber og tilgange, som hun kan bruge med Sidse i hverdagen.

Jeg går hen til Sidse med instrumenterne, siger hej og lægger guitaren ved siden af hende i sofaen. Sidse kigger kortvarigt på mig og begynder at lave sine velkendte lyde, mens hun ivrigt banker på guitaren, som stadigvæk er i sit hylster. Sidse virker glad og meget ivrig, og jeg skynder mig at få gjort klar med min skråpude på gulvet og pakker guitaren ud. Da Sidses mor kommer ind i stuen, får hun hurtigt Sidse ned at ligge på gulvet i den vanlige udgangsstilling med moren siddende på gulvet overfor Sidse med sine ben i v-stilling. Jeg går i gang med at spille på guitaren, mens moren synger om de forskellige kropsdele, samtidig med at hun laver dybe tryk på Sidses krop. Sidse virker tilpas og laver mange fine "ahhh"-lyde, og det lyder, som om hun indimellem prøver at synge med. Sidse kigger det meste af tiden intenst på sin mor og kommer indimellem op at sidde med sit ansigt helt tæt på sin mors ansigt. Sidse er ved at blive en stor pige, og indimellem virker hun lidt voldsom, når hun kommer helt tæt på sin mor og nærmest 'sluger' hende, mens hun laver tilfredse lyde. Efter trykkesangen tager vi trommerne frem og synger en velkendt trommesang med pludselige breaks. Sidse ligger stadigvæk på gulvet og er nærværende og deltagende, idet hun, så snart musikken og sangen stopper, ivrigt skubber til guitarens gribebræt. Det er tydeligt, at hun på den måde viser, at musikken skal gå i gang igen, og hun virker ofte ret utålmodig. Moren trommer, jeg spiller på guitaren, og da vi har sunget trommesangen ca. 20-25 gange, hvor Sidse indimellem har haft sin hånd på morens hånd og på den måde har fulgt bevægelserne på trommen, begynder Sidse selv at lave pludselige intense slag på

trommen. Vi fortsætter i et godt stykke tid, hvor Sidse indimellem er deltagende med hurtige, kortvarige slag på trommen. Hun viser ikke tegn på, at det er for meget, eller at hun er ved at blive træt. Sidse kan på den måde blive ved i lang tid, og det er os voksne, der skal sætte rammerne med skift af sange og aktiviteter. Da vi efter trommesangen har sunget flere forskellige sange, har afprøvet klangskålene og har været i gang i ca. 40-45 minutter, slutter vi af med vores velkendte farvelsang. Mens jeg er i gang med at pakke guitaren, tager Sidse min tromme op, som jeg lige har puttet i en pose. Moren og jeg smiler til hinanden og bliver enige om, at det var en dejlig stund, og at vi måske godt kunne have været fortsat i lidt længere tid.

Sidse

Anne Mæng

cand. mag. i musikterapi, familieterapeut.
Ansæt i FamilieFOKUS, Institut for
Kommunikation og Handicap, IKH, Region
Midtjylland. annemaeng@gmail.com

Anna er på ophold i FamilieFOKUS sammen med sine forældre og storesøster. Anna er knap tre år. Hun har multiple funktionsnedsættelser og store respiratoriske vanskeligheder.

Hele familien er til musikterapi for første gang. Aftalen med forældrene er, at vi sammen vil være undersøgende på, om Anna og resten af familien kan have glæde af en stund med samvær gennem musik, sang og leg.

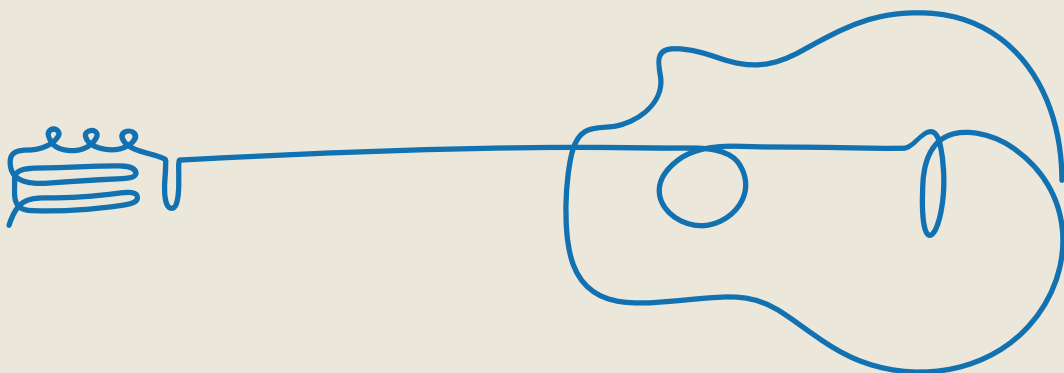
Vi sidder på gulvet, og Anna er i sin mors favn. Jeg synger goddag til hende. Annas smaskelyde stopper for en stund, da hun hører lyden fra guitaren og min stemme, der gentagne gange synger hendes navn. Storesøster sætter sig tættere på guitaren og tager Annas hånd, så hun kan mærke guitarens strenge. Anna smiler efterfulgt af en dyb udånding og et syngende "ah...". Begge forældre sukker nærmest lettede og smiler til hinanden. Det hele gentager sig flere gange. Jeg synger den lille goddagstrofe, storesøster hjælper Anna med at røre guitarens strenge, Anna smiler og siger "ah", og forældrene kigger smilende på hinanden.

Anna har sammen med sin familie været på ophold i fire dage på FamilieFOKUS. Hver dag er startet med en halv times musikterapi for hele familien. I dag er det deres sidste dag.

Vi har sunget og spillet på instrumenter i næsten en halv time. Anna er blevet sunget for to gange undervejs, og vi har været lige ved at afbryde musikterapien. MEN storesøster vil så gerne have en tur på det flyvende tæppe for allersidste gang sammen med Anna. Hun siger: "Jeg kan nemlig så godt lide sangen, og jeg elsker at ligge sammen med Anna på tæppet".

Anna og storesøster ligger på tæppet. Storesøster holder beskyttende om Anna og siger: "Anna, nu skal vi flyve på tæppet. Det kan du godt li', ikk'?". Far trækker pigerne rundt på tæppet, mor går ved siden af og holder øje med Anna. Jeg sidder på gulvet midt i rummet med guitaren og synger "Vi tar' en tur på det flyvende tæppe. Vi flyver langt væk herfra...". Anna smiler stort og synger højt med på sit "ah". Far synger med og sætter fart på tæppet. Han får øjenkontakt med mor, som svarer tilbage med et smil og glædestårer i øjnene.

Anne Rauff Larsen

cand. mag. i musikterapi,
psykoterapeut MPF. Ansat i Barnets
Blå Hus Vesthimmerland. Kontakt:
anneraufflarsen@gmail.com

Lærke sidder med sin dukke i favnen. Hun vugger den roligt og ømt, mens jeg sidder ved siden af med min guitar. Jeg synger rolige vuggeviser, børnesange og nynner med svag volumen og luftig klang på stemmen. Jeg sidder bevidst et stykke fra Lærke med siden til og kigger ud af vinduet i terapi-lokalet, mens jeg synger. Det er vigtigt for mig ikke at overvælde Lærke men at skabe et særligt rum for hendes relation med denne livagtige dukke, som hun har fået i fødselsdagsgave for nylig – et usædvanligt gaveønske for en pige, der netop er fyldt 10 år. De første to år af Lærkes liv blev hun og hendes mor holdt indespærret og udsat for gentagen hård vold af Lærkes far. Traumatiseringen og de efterfølgende svære år har sat sit tydelige præg på Lærke, som ofte går i 'frys', når hun oplever sig presset. Ud af øjenkrogen kan jeg se, hvordan Lærke kærligt drager omsorg for dukken, mens jeg synger. Hendes bløde, omsorgsfulde bevægelser står i stærk kontrast til den 'stivhed'

og frygtsomhed, jeg oplever hos hende i andre sammenhænge. Jeg skimter et let smil og en tydeligt vitaliseret ansigtsmimik. Kort forinden har Lærke via dukken vist mig, hvordan hendes far behandlede hende som lille. Med musikken som ramme har vi bestemt os for at se på, hvordan hendes far burde have behandlet hende. Jeg bliver ved med at synge og spille i en rum tid, og musikken støtter Lærke i at fordybe sig i rollen som omsorgsgiver. Det er vigtigt for hende at dvæle ved denne kropslige erfaring af omsorg i en forældre-spædbarn-relation. Det er rørende at se, hvordan Lærke 'genindspiller' oplevelsen med sin dukke – nu i en anden rolle og med et helende fokus. Bagefter sætter vi i fællesskab ord på oplevelsen. Vi taler om, at det jo lige præcis var sådan en form for omsorg, Lærke havde brug for, da hun var helt lille og hjælpeløs. Lærke sukker lettet og tilfreds og giver sin dukke endnu et kærligt kram.